

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

JE SVATOST O PŘIKÁZÁNÍCH, NEBO O LÁSCĚ ?!

Milá schönstattská rodino, před měsícem jsme se zabývali atmosférou růstu, atmosférou lásky. Jak může být láska a svatost prožívána opravdu od srdce, bude i nyní tématem. Jestli vás nadpis okamžitě vyprovokoval, že se přikázání a láska nedají stavět proti sobě a ke svatosti přeci neoddělitelně patří obojí, máte naprostou pravdu. Přesto tyto dvě věci nemusí být nutně propojené a v určitých situacích mohou stát dokonce proti sobě. Kdo miluje, plní samozřejmě přikázání - nakolik je toho schopen. Naopak ale nemusí platit, že každý, kdo plní přikázání, miluje. Může to dělat z pocitu povinnosti, že je to

správné, může se druhým chtít zalíbit a předvést se, či prostě ze strachu z následků, kdyby jednal jinak.

Někdy se může stát, že se nezúčastním nedělní mše svaté, protože se starám o nemocnou babičku a nešlo to zařídit jinak. Pak stojí láska v konfliktu s přikázáním ctění dne svátečního - o babičkách a nemocných v desateru nic není. Jistě, největším přikázáním je ale láska k Bohu a láska k bližnímu, jako k sobě samému.

Tento rok se náš roční proud týká svatosti všedního dne. Přímo k tomuto tématu máme přeloženou knihu M. Annetty Nailisové, která ji sestavila roku 1937 z přednášek P. Kentenicha. Zde jsou první inspirace z této knihy ke vztahu k Bohu opravdu od srdce:

JAKÉ VLASTNOSTI MÁ MÍT UPOUTÁNÍ NA BOHA?

Místo upoutání na Boha říkáme obvykle láska k Bohu. Z definice svatosti všedního dne snadno vyčteme vlastnosti, které má mít. Tuto definici jsme už stanovili jako bohumilou harmonii mezi citově zdůrazněným upoutáním na Boha, dílo a lidi ve všech životních situacích.

1. Podle toho tedy musí být láska k Bohu především velmi bohumilá čili vysokého stupně. Nestačí ta, kterou nám přikázal Bůh a ke které jsme zavázáni pod hříchem. **Bohu se nejvíce líbí to, co člověk dělá proto, že to dělat může, ne proto, že to dělat musí,** tedy to, co odpovídá přáním a radám Božím. Známe přece všichni místo v Písmu svatém, kde k Pánu Ježíši přichází bohatý mladý muž a ptá se, co má dělat, aby dosáhl věčného života. Kristus vypočítává přikázání. Ta však znal a plnil od svého mládí. Chce výše. Tu - jak říká evangelium - Ježíš na něj láskyplně pohlédl a řekl: „Schází ti jedno: Jdi a prodej všechno, co máš, dej to chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď! a následuj mne!“ (Mk 10,21). Nejprve zjevuje mládenci svá přikázání, potom svá přání. **Tak předstupuje Bůh také často před nás s prosbou, přáním,**

jakoby říkal: Toto nebo toto se mi velmi líbí. Nenařizuj ti to jako přikázání. Uděláš-li to však, způsobíš mi velkou radost a jako odměnu ti dám celý řetěz milostí.

Nedělal Ježíš stále to, co se líbilo Bohu? Vždyť jeho životním programem byla Otcova vůle. Mohl o sobě říct: „Já stále dělám to, co se mi líbí!“ (Jan 8,29).

K bohumilému jednání patří především poslušnost přikázání, avšak směřuje nadto až k hrdinství. **Jeho pohnutkou je silná vroucí láska. A láska nezná mezí.** V duchu svatosti všedního dne je tedy láska k Bohu bohumilá, směřuje-li k vyplnění rad a přání Božích. Svatí jsou nám v tom zářivými vzory. (...)

3. **Nadto musí naši lásku k Bohu provázet cit. Nesmí být pouze ideová, musí být zdůrazněna citem a vůlí až k vroucnosti a uchvácení Bohem.**

Představme si maminku, která stojí u kolébky svého dítěte. Bude o ně pečovat, dávat mu vše, co potřebuje jen na základě úvahy, že je musí živit, aby nezemřelo hladem, že nad ním musí bdít, protože si samo nemůže pomoci, že je musí milovat, protože to stojí v Písmu svatém jako Boží přání?

Ó ne, to by byla studená, rozumová, ideová, střízlivá láska, nehodná opravdové matky. Daleko spíše probudí tato malá, bezmocná bytost v jejím mateřském srdci celé bohatství lásky a starostlivosti. Bez dlouhého uvažování je uchopí do náruče, přitiskne na srdce a dává mu všechno, co potřebuje z mateřské lásky. Zde máme příklad **citové lásky v ideální formě, to je lásky, která vychází z rozumu, vůle i ze srdce. Tak je naše láska k Bohu podložena citově, když na něm lpí naše vůle i cit.**

Kdyby svatost byla pouze ideovým (rozumovým) lpěním na Bohu, museli by být nejučenější lidé také svatými. Tak tomu však zdaleka není. **Svatý je ten člověk, který rozumem, vůlí i citem lpí na Bohu, jehož přirozenost je zcela ponořena v Boha.** U něj je přirozenost skutečně proniknuta nadpřirozenem, částečně dokonce až do podvědomí. Protože všechno, co přijde do styku s Bohem, bývá jím prostoupeno a proměněno, musí i zde víc a více ustávat všechno křečovitě a nutkové, to co mívá skryté kořeny v nevědomých pudech.

Na cestě za tímto cílem se však musíme chránit ještě dvou nebezpečí. **Nesmíme chtít afekt**

a citové teplo vynucovat. Musíme se též mít na pozoru před sebeklamem, před cizími afekty, které se snadno přejímají mechanicky a které pak snadno svedou k falešnému sebehodnocení. Nejsou samorostlé, nýbrž jen nalepené a odpadnou při prvním nárazu větru. Zdravá a silná oddanost Bohu roste tou měrou, jakou se duše v modlitbě snaží, aby jej vždy lépe a hlouběji uchopila a sebe zbavila veškeré nespořádanosti. Nezná proto horující, sentimentální lásky. Klidné a hluboké rozjímání je jí světlem a živnou silou a vážné, bohumilé odpoutávání důkazem její ryzosti.

(...)

I děti by nám v tom mohly být někdy učiteli.

Ve vlaku u okna seděl otec se svou asi tříletou dceruškou. Byl večer. Mezi oběma se rozvinula následující rozmluva: „Tatínku, je tam nahoře nebe?“ „Ano.“ „A bydlí tam Ježíšek?“ „Ano.“ „Vidí nás, jak tu sedíme u okna?“ „Ano, vidí nás.“ „Tati, tak udělej Ježíškovi pá, pá.“ „Když se přidáš, tak mu uděláme pá, pá spolu.“

A tak musel tatínek rád nerad, možná poprvé v životě, Bohu zamávat. **Jak často bychom si mohli opakovat toto dětské kázání, vidíme-li v dálce kostelní věž nebo**

když pozorujeme hvězdnatou oblohu. Byla by to cesta k stálému a zároveň afektivnímu spojení s Bohem, jak se v něm má cvičit svatý všedního dne.

Otázky:

1. Jak vnímám svoji motivaci k různým činnostem? Co dělám spíše, protože to Bůh či druzí ode mne očekávají, a tedy bych to měl či dokonce musím udělat? Co dělám pro druhé z vlastního rozhodnutí?

2. Nakolik vychází naše jednání z rozumové úvahy „tak je to správné, potřebné či Bůh si to přeje“ a nakolik „mé srdce touží dělat radost, prožívá lásku Boží a nedokáže jinak, než ji opětovat“?

3. Věřím, že mohu Bohu opravdu udělat radost? Kde bych to mohl zkusit?

4. Věřím, že i Bůh mi touží jen tak dělat radost? Dávat mi více, než nutně potřebuji? Že se na mne dívá s vřelou láskou podobně jako správná máma z příkladu v našem textu?

5. Cítím upřímnou vděčnost Bohu, lásku k druhému nebo usmívám se, protože druhého opravdu rád vidím a chci ho upřímně potěšit nebo, je to

více póza či se zkusím nějak cítit, protože to tak má být, ale nevychází to opravdu zevnitř?

6. *Inspiruje mne k něčemu podobnému příběh o mávání Ježíši z okna vlaku? Jak bych mohl/a Bohu ukázat můj upřímný cit?*

7. *Co mi pomáhá nějak upřímněji od srdce mít rád Boha a lidi okolo sebe? Co mi v tom naopak škodí?*

*Milá schönstattská rodino, přeji Vám, aby se Vám dařilo zažívat v srdci stále upřímnější radost a lásku, která se stává hmatatelná i pro Vaše blízké. K osmnáctému Vám vyprošuji Boží požehnání tentokrát přímo z původní kapličky v Schönstattě. Máme zde setkání s Patres z celé provincie. A tak je to dvakrát zážitek domova - Schönstatt a zároveň naše společenství patres.
V úmluvě lásky,
+ P. Daniel Bořkovec*

Citované texty jsou z knihy „Svatost všedního dne od M. Annetty Nailisové 1937, str. 13-15. Jedná se zatím jen o pracovní překlad. Vydal pro vnitřní potřebu Institut schönstattských rodin. Tučné texty jsou pro zvýraznění tématu tohoto čísla.

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz.